

SOVICA UHICA



Nihče ne ve točno, kje se je zgodba o sovici Uhici začela, a ptički jo pripovedujejo že dooooolgo in pripovedovali bi jo še dlje, če ne bi prav poseben ptiček zgodbe zapisal v knjigo, da jo lahko beremo tudi mi danes.

Pa dajmo, začnimo. Torej, vse se je odvijalo dooolgo časa nazaj, a govori se, da sovico Uhico videvajo še danes. Uhica je iz svojega jajčka pokukala na sveže spomladansko jutro. Ko je bila še čisto majhna, si sploh ni bila podobna, a z vsakim črvom, ki ga je pojedla, so ji zrastle daljše peruti, noge in kljun. Le ušesa so ji zrastle malce postrani. No, samo eno uho je bilo malo postrani, morda je Uhica ravno zato tako dobro slišala.

Bila je zelo igriva sovica in takoj, ko se je naučila leteti in hoditi, je začela obiskovati vrtec. Tudi črke se je hitro naučila pisati in jih prepoznati, a najraje je imela pevske vaje in učenje sovjega skovikanja. Saj veste, sovji »UHU-UHU«. Vedela je, da bo enkrat tudi ona zrastle in znala prav po sovje skovikati, a zaenkrat ji to ni šlo najbolje.

Ko je bilo vrtca konec, se je Uhica pripravljala na šolo. Prav vsega se je veselila, a najbolj pevskih vaj. Zelo si je želela začeti skovikati, veliko njenih prijateljev se je tega že naučilo in komaj je čakala, da se jim pridruži na večernem skovikanju. Vsako jutro, ko se je zbudilo sonce, se je sovica ulegla v svojo posteljo in

razmišljala, na katero vejo bo sedla, ko bo prvič predstavila svoje skovikanje celemu gozdu.

Na sredi osnovne šole so skovikale že vse sove in čuki daleč naokoli, le Uhica tega še vedno ni znala. Nič ni bila žalostna ... No, mogoče je bila pa čisto malo žalostna. A vedela je, da se bo še veliko naučila in enkrat bo prišel tudi njen čas. Po šoli so se sovice razvrstile in si izbrale čisto svoje mesto za gnezdo. Ene so poletele višje, med skale, druge so si gnezda naredile kar na tleh, ob deblih velikih, mogočnih dreves. Sovica pa se ni mogla odločiti, ali bi bila raje višje ali nižje, zato je izbrala sredino. Gnezdo si je zgradila kar v drevesni duplini, tam je bila čez dan res prima senca in lahko je počivala, skrita pred vsemi. Vse sovice so ponoči pridno lovile, nabirale in iskale hrano, Uhica pa je poleg tega hodila še v službo v vrtec, kjer je pazila najmanjše sovice in jim pomagala narediti prve korake. Pridno je varčevala vse, kar je prislužila, saj ji bo en dan prišlo še kako prav.

Poletje je šlo počasi h koncu in v gozdu je bilo še čez dan mračno. Uhica je preštela svoje kovance, si v culico zavila nekaj svojih stvari in se podala na dolgo pot.

Dolгих 7 noči je letela in 7 dni prespala. Prva noč je bila najtežja, padal je dež in prav nesramno je pihal veter. Druga in tretja noč sta bili že boljši. Bila je že zelo daleč proč od svojega domačega gozda, a v drugih gozdovih je vedno našla varno prenočišče in dobro večerjo. Četrto noč je svetila polna luna in nebo je bilo tako zelo lepo, pravljичno. Peto noč je bila Uhica že zelo utrujena, a vedela je, da je že blizu. Svetloba v noči jo je opominjala, da se bliža velikemu mestu, kjer nikoli prav zares ne spijo. Šesto noč se je otoplilo in sovica je uživala, medtem ko ji je topli vetrič pozibaval dolge in mogočne peruti. Sedmo noč je prispela v veliko mesto.

Poiskala si je lepo gnezdo na srednji višini, kot je bila vajena od doma. Namestila se je v svojem začasnem domu in se odpravila na potep. Pravzaprav to niti ni bil potep, to je bil njen cilj že zelo dolgo. Končno jo prišla v veliko mesto in do zadnjega kovanca je nesla v Šolo za skovikanje. Odločena, da se bo tukaj naučila skovikati, je pridno počakala na prvo učno uro.

Pol leta je hitro minilo in sovica Uhica nikomur ni povedala, če ji je uspelo. Pospravila je svoje gnezdo, si svoje stvari ter spominke za prijatelje zavila v culico in odletela nazaj proti domu. Dolгих 7 noči je letela in 7 dni prespala. Prva noč pa je bila zares najlažja. Zelo se je veselila domačega gozda in vseh prijateljev, letela

je hitro in mogočno, zdelo se ji je, kot da ji veter pomaga s svojo močjo, da bo prej doma.

Drugo noč je deževalo tako močno, da Uhica ni mogla leteti. Skrila se je pod krošnje dreves in počakala, da mine. Tretjo in četrto noč je nadoknadila vse, kar je zamudila in preletela več kot tretjino celotne poti, peto noč pa je med letom uživala v svetlih zvezdah, ki so krasile nočno nebo. Šesta noč je bila težka, saj je bila Uhica že precej izmučena, a potrudila se je in s krili zamahnila še desetkrat, preden se je ustavila in legla k počitku. Sedmo noč je sovica zaslišala zvoke, ki jih je takoj prepoznala. Reka je tekla točno tako, kot je vedno tekla tam pri domačem gozdu in sove so se oglašale isto, kot takrat, ko je bila še doma. Poletela je na najvišje drevo in se prepričala, da so jo vsi opazili. Malce se je odkašljala, potem pa se je iz njenih ust zaslišal najbolj glasen »UUUUUHHHHUUUUUUU«, tako glasen sovji skovik, da so jo menda slišali še v velikem mestu.

Sovice, lisice in polži so se zbrali na kup in vsak po svoje zaploskali sovici Uhici. Vsi so bili veseli za njo, najbolj vesela pa je bila Uhica sama. V njeno čast so gozdne živali pripravile odličen piknik sredi gozda in rajali so še dolgo v jutro.

Če morda kdaj zjutraj, ko se zbudite, ali zvečer, ko greste spat, zaslišite prav poseben sovji skovik, zelo glasen »UHU«, je to mogoče prav sovica Uhica, ki spet proslavlja nekaj, česar se je naučila.

Vsega se lahko naučimo – če le vztrajamo in sledimo svoji želji.

Pa lahko noč, sovica Uhica. Ali pa ... Dobro jutro.